

Til lovforslag nr. L 95. Vedtaget af Folketinget ved 3. behandling den 30. maj 1991*)

Forslag

til

Lov om kiropraktorer m.v.

Kapitel 1

Autorisation

§ 1. Ret til at udøve virksomhed som kiropraktor og betegne sig som kiropraktor har kun den, der har modtaget autorisation som kiropraktor i henhold til §§ 2 og 3.

Stk. 2. Lægers virksomhed berøres ikke af denne lov.

§ 2. Den, der har bestået en af sundhedsministeren godkendt uddannelse som kiropraktor, og som i Danmark har gennemgået en supplerende praktisk uddannelse, har ret til autorisation som kiropraktor.

Stk. 2. Sundhedsministeren eller den, sundhedsministeren bemyndiger dertil, udsteder en fortegnelse over godkendte kiropraktoruddannelser.

Stk. 3. Sundhedsministeren kan fastsætte nærmere regler for den i stk. 1 nævnte supplerende praktiske uddannelse.

Stk. 4. Autorisationen meddeles af Sundhedsstyrelsen, der fører en fortegnelse over meddelte autorisationer.

Stk. 5. Autorisation kan ikke meddeles den, der må antages at være farlig for sine medmennesker under udøvelse af kiropraktorvirksomhed enten på grund af udvist grov uduelighed eller på grund af legemlige eller sjælelige mangler. Autorisationen kan endvidere nægtes under de i borgerlig straffelov § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 6. For meddelelse af autorisation som kiropraktor betales et af sundhedsministeren fastsat gebyr.

§ 3. Sundhedsministeren kan fastsætte sådanne bestemmelser om udøvelse af virksomhed her i landet som kiropraktor, som er nødvendige til gennemførelse af overenskomst om fælles nordisk arbejdsmarked for kiropraktorer og direktiver vedtaget af De Europæiske Fællesskaber.

Stk. 2. Sundhedsstyrelsen kan meddele autorisation som kiropraktor til personer, der har gennemgået en uddannelse, som kan ligestilles med de i § 2, stk. 1, nævnte uddannelser.

§ 4. Autorisation som kiropraktor kan fratages og generhverves efter reglerne i lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse m.v.

Stk. 2. En kiropraktor kan over for Sundhedsstyrelsen fraskrive sig sin autorisation for tid eller indtil videre. Autorisationen kan generhverves, når den fastsatte tidsfrist for fraskrivelsen er udløbet, og kan i øvrigt, også inden for en fastsat tidsfrist, generhverves efter ansøgning til Sundhedsstyrelsen, såfremt de omstændigheder, der begrundede fraskrivelsen, ikke længere findes at være til stede.

Stk. 3. Sundhedsstyrelsens afgørelse kan påklages til sundhedsministeren. Afslår sundhedsministeren klagen, kan klageren forlange afgørelsen indbragt for domstolene, såfremt der er forløbet mindst 1 år efter, at den pågældende har fraskrevet sig autorisationen, eller efter at generhvervelse senest er nægtet ved dom. Sundhedsministerens afgørelse skal indeholde oplysning om adgang til at begære domstolsprøvelse og om fristen herfor.

Stk. 4. Begæring efter stk. 3 om domstolsprøvelse skal fremsættes over for sundhedsministeren inden 3 uger efter, at sundhedsministe-